

det Skridt, som vil blive en Følge af Negtelsen, enten det nu bliver det One eller det Andet. Hvad jeg derfor vil hævde, er, at Afstemningen over Finantsloven i Mar angaar et helt andet Spørgsmaal end tidligere, idet Spørgsmaalet denne Gang, i Stedet for at være et blot og bart Penge-spørgsmaal, er et rent politisk Spørgsmaal. Jeg bryder mig ikke om, hvorvidt Finantsloven nogenledes er, som jeg kunde tænke mig den brugelig; thi Sagen er den, at jeg ikke vil være med til at styrke den nuværende Regjering, saaledes som den har stillet sig overfor os, især ved Svaret paa Adressen. Det er min Overbevisning, at det er Regjeringen, som staaar den heldige Udvikling i Veien; den er den Bom, som staaar i Veien for den heldige Samvirken mellem Folkethinget og Landsthinget. Jeg opgiver nemlig ikke Kroen paa, at det vilde være muligt at komme tilrette med Landsthinget, naar vi havde en Regjering, der vilde optræde mæglende; der ikke saa meget vilde staa paa Landsthingets Standpunkt, men som derimod mere vilde staa paa Folkethingets som det Thing, der er udgaaet af den almindelige Folkebevidsthed og Folkevillie. Da jeg altsaa maa anse det for at være nødvendigt, at vi komme ud af den nuværende uhyggelige Tilstand, kan jeg ikke Andet end tiltraade dette Skridt. Jeg gjør det med saameget større Fortrustning, som Sagen, hvis den høitærede Regjering vil opløse Thinget og appellere til Bælgerne, bliver lagt i deres Haand. Det er da dem, vi staa overfor, og som skulde dømmes, enten vi have handlet rigtigt eller urigtigt. Jeg skal imidlertid vide at forsvare min Fremgangsmaade, saavel overfor mine Venner som overfor mig selv og min egen Overbevisning og Samvittighed, og naar vi kunne gjøre det, tror jeg, vi med Fortrustning kunne gaa Fremtiden imøde.

Sjörning: Man skal høre Meget, inden Dreene gaa af En. Det er et Ord, som jeg synes, at den meget ærede Regjering i Dag har Grund til at sände, efterat den nu har hørt den ene Anklager staa frem efter den anden. Det kunde vel nu egentlig være paa Tide, at der ogsaa meldte sig en Defensor, men jeg føler mig dog ikke kaldet til at optræde i den Rolle. Endmindre føler jeg mig kaldet til at optræde som Dommer i Striden. Det gaar vistnok her, hvis jeg maa bruge en ringe Signelse, ligesom naar et Par sridende Høstefolk villes skilles ad: Der er for det Meste Skuld paa begge Sider. Men jeg føler som sagt ikke Myndighed til at dømme disse Parter imellem. Jeg skal derfor kun tillade mig nogle mere almindelige Bemærkninger om hele den Situation, som nu maa siges at foreligge, da Spørgsmaalet opstaar om, hvorvidt Finantsloven skal vedtages eller forkastes. Først vil jeg da udtale min Erkjendelse, ja, jeg kan næsten sige min Beundring af den Konsekvents og Omstigt til alle Sider, hvormed hele denne Situation er ble-

ven forberedt fra Oppositionens Side. Først holdt man sig ganske rolig og var saa fredelig, at det endog saa paa somme Steder begyndte at vække Uro; man syntes, det varede saalænge, inden der kom Noget af det, man ventede paa. Men da Tidens Fylde var kommen, saa tog man kraftig fat, og først gjorde man, om jeg saa maa si, Pladsen ryddelig for sine Operationer, idet man forlænge den foreløbige Finantslov til at gjælde lige indtil den 1ste Juli. Derefter kom de mange Dagsordener eller rettere sagt den ene Dagsorden, der blev gjentaget saa tit, at vi tilsidt kunde den udenad. Saa kom Mistillidsadressen, og da den efterfulgtes af Regjeringens Svær, skyndte man sig ganske overordentlig med at faae 3die Behandling af Finantsloven gjort færdig, for at man i Dag, netop 2 Maaneder før den midlertidige Finantslov udløber, kan faae Finantsloven forkastet. Det ene Skridt har virkelig fulgt paa det andet og affødt det andet med stor Konsekvents. Jeg skal her i Forbigaaende give den ærede Ordfører Ret i, at den Omstændighed, at der endnu er 2 Maaneder tilbage, hvori den foreløbige Bevilling gjælder, ganske vist maa bevirke, at en Negtelse af Finantsloven har en noget anden Karakter, end den under andre Omstændigheder vilde have. Den Lante, som gaar igennem alle disse Skridt fra Oppositionens Side ligesom den røde Traad, er Fordringen om Indførelse af det saakaldte parlamentariske System, eller den Fordring, at Regjeringen skal være i Overensstemmelse med Folkethingets Flertal. Man henviser i saa Henseende til Udlandet, og gaar man til England, vil man jo ganske vist finde dette System der. Jeg har imidlertid ikke Mod til at gaa med dertil, thi jeg tør ikke sammenligne det engelske Underhus og det danske Folkething; jeg synes, vi ere for smaa dertil. Vil man søge Sammenligningspunkter, maa man gaa til andre mindre Lande, og med Rette vil man da kunne henvise til Belgien og maasse ogsaa til Holland; men særlig er det af Interesse, at gaa til vore Broderlande, og den ærede Ordfører har allerede i Dag mindet om, hvor mærkeligt det er, at netop de samme Bevægelser i Retning af dette Systems Gjennemførelse ogsaa viser sig indenfor Repræsentationerne i Norge og Sverrig. Hvis den tabelariske Fremstilling af Statsordningen i de tre nordiske Lande, som vi igaar bevilgede Penge til, skulde opleve en ny Udgave, vil maasse dette System til den Tid være saaledes trængt igennem, at man i den vil kunne notere det som et Led i Statsforfatningen i alle tre Lande. Hvorledes det vil gaa hermed i Sverrig, synes vistnok at være tvivlsomt, men det forekommer mig, at i Norge med Stammerystem og suspensivt Veto kan den Tid umulig være fjern, da dette System i fuld Udstrækning maa kunne gennemføres fra Repræsentationens Side, om jeg end maa tilstaa, at skulde det ske, vilde det for mig staa som noget